

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 18ης Μαρτίου 1980 *

Στην υπόθεση 52/79,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του tribunal correctionnel της Λιέγης προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Procureur du Roi

και

Marc J. V. C. Debaue, κατοίκου Λιέγης,

Paul H. A. G. Denuit, κατοίκου Grez-Doiceau,

Henri J. Ph. M. Lohest, κατοίκου Λιέγης,

S. A. Coditel, με έδρα τη Λιέγη,

Association Liégeoise d'Électricité (ALE), με έδρα τη Λιέγη,

πολιτικώς ενάγοντες, εκκαλούντες:

Fédération Nationale du Mouvement Coopératif Féminin, οργάνωση των καταναλωτών, A.S.B.L., με έδρα τις Βρυξέλλες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Fédération Belge des Coopératives (FEBECOOP) A.S.B.L., με έδρα τις Βρυξέλλες,

Vie Féminine A.S.B.L., με έδρα τις Βρυξέλλες,

Radio-Télévision Belge de la Communauté Française (RTBF), με έδρα τις Βρυξέλλες,

Françoise Vander Bemden και ομόδικοι,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Η. Kutscher, πρόεδρο, Α. O'Keefe και Α. Touffait, πρόεδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koormans και Ο. Due, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. P. Warner
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με Διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 1979, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Απριλίου 1979, το tribunal correctionnel της Λιέγης υπέβαλε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 και 60 της Συνθήκης περί ορισμένων προβλημάτων που αφορούν την τηλεοπτική μετάδοση εμπορικών διαφημίσεων.

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικών διώξεων ενώπιον του tribunal de police της Λιέγης, που ασκήθηκαν κατά τριών προσώπων λόγω παραβάσεως απαγορεύσεως τηλεοπτικής μεταδόσεως εκπομπών με χαρακτήρα εμπορικής διαφημίσεως, αφορούν δε δύο βελγικές εταιρίες, αστικώς υπεύθυνες για τους τρεις κατηγορουμένους, που εργάζονταν σ' αυτές. Τις ποινικές αυτές διώξεις προκάλεσαν μεταξύ άλλων τρεις αντιπροσωπευτικές ενώσεις καταναλωτών ή πολιτιστικών ενδιαφερόντων, καθώς και ορισμένα φυσικά πρόσωπα, που άσκησαν πολιτική αγωγή ενώπιον του tribunal de police. Μετά την αθώωση των κατηγορουμένων και την απαλλαγή των αστικώς υπευθύνων εταιριών από την ευθύνη, οι τρεις ενώσεις και ορισμένοι άλλοι πολιτικώς ενάγοντες, καθώς και ο εισαγγελέας άσκησαν έφεση ενώπιον του tribunal correctionnel.
- 3 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι εν λόγω δύο εταιρίες παρέχουν, με άδεια της βελγικής διοικήσεως, υπηρεσίες τηλεοπτικής μεταδόσεως που καλύπτουν ένα τμήμα του εδάφους του Βελγίου. Οι τηλεοπτικοί δέκτες των συνδρομητών τους συνδέονται καλωδιακά με κεντρική κεραία που παρουσιάζει ειδικά τεχνικά χαρακτηριστικά, τα οποία καθιστούν δυνατή τη λήψη των βελγικών εκπομπών και ορισμένων ξένων εκπομπών που ο συνδρομητής δεν θα μπορούσε σε κάθε περίπτωση να πετύχει με ατομική κεραία και που επιπλέον βελτιώνουν την ποιότητα των εικόνων και του ήχου που δέχεται ο συνδρομητής.
- 4 Οι ποινικές διώξεις αφορούν τη μετάδοση στο Βέλγιο, με αυτό το σύστημα τηλεοπτικής μεταδόσεως, τηλεοπτικών μηνυμάτων που εκπέμπονται από σταθμούς εκτός του Βελγίου, στο μέτρο που τα μηνύματα αυτά περιέχουν εμπορική διαφήμιση. Η βελγική νομοθεσία απαγορεύει στους εθνικούς οργανισμούς ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών μεταδόσεων, που έχουν το νόμιμο μονοπώλιο των εκπομπών, να μεταδίδουν εκπομπές με χαρακτήρα εμπορικής διαφημίσεως. Όσον αφορά την τηλεοπτική μετάδοση, το άρθρο 21 του βασιλικού διατάγματος της 24ης Δεκεμβρίου 1966 (Moniteur belge της 24ης Ιανουαρίου 1967) απαγορεύει επίσης τη μετάδοση εκπομπών με χαρακτήρα εμπορικής διαφημίσεως.
- 5 Η απόφαση παραπομπής διαπιστώνει ότι στην πράξη οι εταιρίες τηλεοπτικής μεταδόσεως δεν τήρησαν την απαγόρευση αυτή και μετέδιδαν τα ξένα προγράμματα χωρίς να περικόπτουν τις διαφημίσεις· ότι η Βελγική Κυβέρνηση ανέχθηκε την πρακτική αυτή, δεν επέβαλε κυρώσεις και δεν προέβη σε ανάκληση αδειών· και ότι σημαντικό τμήμα των Βέλγων τηλεθεατών μπορεί να πετύχει τη λήψη των ξένων προγραμμάτων χωρίς τη βοήθεια του συστήματος αναμεταδόσεως που διαμόρφωσαν οι εταιρίες τηλεοπτικής μεταδόσεως.
- 6 Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα πραγματικά περιστατικά, το tribunal correctionnel διατύπωσε τα ερωτήματά του σχετικά με τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ. Θεωρεί ότι η εφαρμογή της εν λόγω απαγορεύσεως μπορεί να έχει επιπτώ-

σεις επί της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών στο κοινοτικό επίπεδο. Πράγματι, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, οι ξένοι οργανισμοί εκπομπής αντλούν μεγάλο μέρος των εσόδων τους από τη διαφήμιση που τους αναθέτουν οι διαφημιζόμενοι, έτσι ώστε η περικοπή των διαφημιστικών μηνυμάτων στο Βέλγιο θα μπορούσε να ωθήσει τους διαφημιζόμενους να περιορίσουν ή να καταργήσουν την εμπορική τους διαφήμιση· εξάλλου, οι διαφημιζόμενοι, έμποροι ή βιομήχανοι, που είναι εγκατεστημένοι στις γειτονικές χώρες, θα είχαν πιο περιορισμένη πρόσβαση στη βελγική αγορά, στην οποία απηύθυναν μέχρι τώρα τα μηνύματά τους και προσέφεραν τις υπηρεσίες τους.

Τα ερωτήματα που υπέβαλε το tribunal correctionnel έχουν ως εξής:

«1. Λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1974 επί της υποθέσεως 155/73, Sacchi, το άρθρο 59 της Συνθήκης της Ρώμης έχει την έννοια ότι απαγορεύει κάθε εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει τη μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων από τις εταιρίες καλωδιακής μεταδόσεως τηλεοπτικών εκπομπών, ενώ η φυσική λήψη τέτοιων μηνυμάτων στις ζώνες λήψεως των ξένων σταθμών εκπομπής παραμένει δυνατή και θεμιτή, λαμβανομένου ιδίως υπόψη ότι:

α) μια τέτοια ρύθμιση θα δημιουργούσε διάκριση βασιζομένη στη γεωγραφική θέση του ξένου σταθμού εκπομπής, που δεν θα μπορούσε να εκπέμπει διαφημιστικά μηνύματα παρά μόνον εντός της ζώνης φυσικής λήψεώς τους, διότι οι ζώνες αυτές μπορεί να παρουσιάζουν πολύ διαφορετικό ενδιαφέρον από την άποψη της διαφήμισεως, λόγω της διαφορετικής πυκνότητάς πληθυσμού,

β) μια τέτοια ρύθμιση θα εισήγαγε δυσανάλογο περιορισμό σε σχέση με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, διότι αυτό — δηλαδή η απαγόρευση της τηλεοπτικής διαφήμισεως — δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί πλήρως λόγω της υπάρξεως των ζωνών φυσικής λήψεως;

2. Λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 1974 επί της υποθέσεως 33/74, van Binsbergen, τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης της Ρώμης πρέπει να θεωρηθούν ότι ισχύουν άμεσα έναντι κάθε εθνικής ρυθμίσεως στο μέτρο που αυτή δεν εισάγει ρητή διάκριση εις βάρος του παρέχοντος υπηρεσίες λόγω της ιθαγένειας ή του τόπου διαμονής του (στη συγκεκριμένη περίπτωση απαγόρευση αναμεταδόσεως διαφημιστικών μηνυμάτων);»

8 Πριν από την εξέταση των ερωτημάτων αυτών, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην απόφασή του της 30ής Απριλίου 1974 (υπόθεση 155/73, Sacchi, Recueil 1974, σ. 409) έκρινε ήδη ότι η εκπομπή τηλεοπτικών μηνυμάτων, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που έχουν διαφημιστικό χαρακτήρα, διέπεται, από τη φύση της,

από τους κανόνες της Συνθήκης περί παροχής υπηρεσιών. Δεν υπάρχει λόγος να χωρήσει διαφορετική μεταχείριση στην καλωδιακή μετάδοση τέτοιων μηνυμάτων.

- 9 Εντούτοις, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν επί δραστηριοτήτων, των οποίων όλα τα ουσιώδη στοιχεία περιορίζονται στο εσωτερικό ενός μόνο κράτους μέλους. Το εάν αυτό συμβαίνει σε κάθε περίπτωση εξαρτάται από διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών που είναι έργο των εθνικών δικαστηρίων. Εφόσον στη συγκεκριμένη περίπτωση το tribunal correctionnel έκρινε ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, οι παροχές υπηρεσιών που οδήγησαν στις ποινικές διώξεις οι οποίες ασκήθηκαν ενώπιόν του είναι τέτοιας φύσεως ώστε να διέπονται από τις διατάξεις της Συνθήκης περί παροχής υπηρεσιών, τα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να εξεταστούν υπό το ίδιο πρίσμα.
- 10 Το κεντρικό ερώτημα που θέτει το εθνικό δικαστήριο είναι εάν τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν κάθε εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει την τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων, στο μέτρο που μια τέτοια ρύθμιση δεν θεσπίζει διακρίσεις όσον αφορά την προέλευση των μηνυμάτων, την ιθαγένεια του παρέχοντος υπηρεσίες ή τον τόπο εγκαταστάσεώς του.
- 11 Κατά το άρθρο 59, εδάφιο 1, της Συνθήκης, οι περιορισμοί της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στο εσωτερικό της Κοινότητας καταργούνται προοδευτικώς κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, όσον αφορά τους υπηκόους των κρατών μελών της Κοινότητας. Επιταγή της διατάξεως αυτής είναι η κατάργηση κάθε διακρίσεως εις βάρος του παρέχοντος υπηρεσίες λόγω της ιθαγενείας του ή του γεγονότος ότι είναι εγκατεστημένος σε κράτος μέλος πλην εκείνου όπου παρέχεται η υπηρεσία.
- 12 Λαμβάνοντας υπόψη την ειδική φύση της παροχής ορισμένων υπηρεσιών, όπως είναι η εκπομπή και η μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών, δεν μπορεί να θεωρηθούν ασυμβίβαστες προς τη Συνθήκη οι ειδικές απαιτήσεις, που επιβάλλονται στους παρέχοντες υπηρεσίες, οι οποίες οφείλονται στην εφαρμογή κανόνων που διέπουν ορισμένους τύπους δραστηριότητας, κανόνων που δικαιολογούνται από το γενικό συμφέρον και επιβάλλονται σε κάθε πρόσωπο ή επιχείρηση εγκατεστημένη στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους, στο μέτρο που οι παρέχοντες την ίδια υπηρεσία και οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος δεν υπόκεινται σε παρόμοιες διατάξεις.
- 13 Από τις πληροφορίες που συγκέντρωσε το Δικαστήριο κατά την παρούσα διαδικασία προκύπτει ότι η τηλεοπτική εκπομπή διαφημιστικών μηνυμάτων διέπε-

ται, στα διάφορα κράτη μέλη, από πολύ διαφορετικά νομικά καθεστάτα, που κυμαίνονται μεταξύ σχεδόν πλήρους απαγορεύσεως, όπως συμβαίνει στο Βέλγιο, ρυθμίσεων που περιέχουν περισσότερο ή λιγότερο αυστηρούς περιορισμούς και καθεστώτων ευρείας εμπορικής ελευθερίας. Ελλείπει εναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών και λαμβάνοντας υπόψη τις σκέψεις γενικού συμφέροντος που ενυπάρχουν στις περιοριστικές ρυθμίσεις επί του ζητήματος αυτού, η εφαρμογή των εν λόγω νομοθεσιών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στο μέτρο που οι νομοθεσίες αυτές αντιμετωπίζουν κατά τρόπο όμοιο κάθε παροχή σχετικής υπηρεσίας, όποια κι αν είναι η προέλευσή της και όποια κι αν είναι η ιθαγένεια ή ο τόπος εγκαταστάσεως του παρέχοντος την υπηρεσία.

- 14 Υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων αυτών πρέπει να εκτιμηθεί μία απαγόρευση σαν αυτή που περιέχει η βελγική νομοθεσία και την οποία επικαλέστηκε το εθνικό δικαστήριο. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι δεν μπορεί να εξεταστεί μεμονωμένα η απαγόρευση καλωδιακής τηλεοπτικής μεταδόσεως διαφημιστικών μηνυμάτων, που περιέχεται στο προαναφερθέν βασιλικό διάταγμα. Από το σύνολο της βελγικής νομοθεσίας στον τομέα της ραδιοφωνίας προκύπτει ότι η απαγόρευση αυτή είναι επακόλουθο της απαγορεύσεως προς τους βελγικούς οργανισμούς ραδιοφωνίας να προβάλλουν εκπομπές εμπορικής διαφήμισης. Κατά τον τρόπο αυτό παρουσιάζει η απόφαση παραπομπής την ισχύουσα νομοθεσία, επισημαίνοντας ότι το βασιλικό διάταγμα απαγορεύει τη μετάδοση διαφημίσεων για να διατηρηθεί η ομοιομορφία με το καθεστώς που επιβάλλεται στους εθνικούς οργανισμούς ραδιοφωνίας.
- 15 Ελλείπει εναρμονίσεως των ισχυόντων κανόνων, μια τέτοια απαγόρευση εντάσσεται στο πλαίσιο της αρμοδιότητας που έχει αφεθεί σε κάθε κράτος μέλος να ρυθμίζει, να περιορίζει ή ακόμη και να απαγορεύει εντελώς την τηλεοπτική διαφήμιση στο έδαφός του, για λόγους γενικού συμφέροντος. Το ίδιο ισχύει εάν τέτοιοι περιορισμοί ή απαγορεύσεις επεκτείνονται στην τηλεοπτική διαφήμιση που προέρχεται από άλλα κράτη μέλη, εφόσον εφαρμόζονται πράγματι, υπό τους ίδιους όρους, στους εθνικούς οργανισμούς τηλεοράσεως.
- 16 Πρέπει επομένως να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης δεν απαγορεύουν εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων και την προβολή διαφημιστικών μηνυμάτων από την τηλεόραση, εάν η ρύθμιση αυτή εφαρμόζεται χωρίς διακρίσεις όσον αφορά την προέλευση των μηνυμάτων αυτών, από το εσωτερικό ή το εξωτερικό, ή την ιθαγένεια του παρέχοντος την υπηρεσία αυτή ή τον τόπο εγκαταστάσεώς του.
- 17 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως αυτής, το υποβληθέν ερώτημα ως προς τις συνέπειες που μπορεί να προκύψουν από την άμεση εφαρμογή των άρθρων

59 και 60 της Συνθήκης σε περίπτωση συγκρούσεως των διατάξεων αυτών προς την εθνική νομοθεσία στερείται πλέον αντικειμένου.

- 18 Το εθνικό δικαστήριο ερωτά ακόμη μήπως μια ρύθμιση που απαγορεύει την καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων αποτελεί μέτρο δυσανάλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, λόγω του ότι η απαγόρευση μεταδόσεως τηλεοπτικών εμπορικών διαφημίσεων δεν είναι πολύ αποτελεσματική, αν ληφθεί υπόψη η ύπαρξη, στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, φυσικών ζωνών λήψεως ορισμένων ξένων σταθμών εκπομπής.
- 19 Επειδή η καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση επιτρέπει την επέκταση της μεταδόσεως των τηλεοπτικών εκπομπών και βελτιώνει τη διείσδυσή τους, οι περιορισμοί ή οι απαγορεύσεις, όσον αφορά την τηλεοπτική διαφήμιση, που επιβάλλει στο έδαφος του ένα κράτος μέλος, δεν στερούνται νοήματος λόγω του ότι μπορεί να επιτευχθεί επίσης η λήψη ξένων σταθμών εκπομπής σε όλο το εθνικό έδαφος, ή σε ορισμένες ζώνες του, χωρίς τη βοήθεια συστήματος καλωδιακής τηλεοπτικής μεταδόσεως. Πρέπει, επομένως, να δοθεί αρνητική απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα.
- 20 Τέλος, το εθνικό δικαστήριο ερωτά εάν με εθνική ρύθμιση που απαγορεύει την καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων δημιουργεί διάκριση εις βάρος των ξένων σταθμών εκπομπής, λόγω του ότι η γεωγραφική τους θέση δεν τους επιτρέπει να μεταδίδουν τις εκπομπές τους παρά μόνο εντός της φυσικής ζώνης λήψεως.
- 21 Με το ερώτημα αυτό, το εθνικό δικαστήριο αναφέρεται στα τοπικά όρια που επιβάλλονται στη μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών, σε σχέση, αφενός, με τη φύση του εδάφους και τη δόμησή και, αφετέρου, σε σχέση με τα τεχνικά χαρακτηριστικά των χρησιμοποιούμενων μεθόδων μεταδόσεως. Χωρίς αμφιβολία, αυτά τα φυσικά και τεχνικά δεδομένα συνεπάγονται διαφορές όσον αφορά τη λήψη τηλεοπτικών εκπομπών, λαμβανομένης υπόψη της σχέσεως μεταξύ της θέσεως του πομπού και του δέκτου. Τέτοιες διαφορές, οφειλόμενες σε φυσικά φαινόμενα, δεν θα μπορούσαν όμως να χαρακτηριστούν ως «διακρίσεις» κατά την έννοια της Συνθήκης, διότι αυτή δεν χαρακτηρίζει έτσι παρά τις διαφορές στη μεταχείριση που απορρέουν από την ανθρώπινη συμπεριφορά, και ιδίως από τα μέτρα που λαμβάνουν οι δημόσιες αρχές. Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Κοινότητα, ακόμη κι αν επενέβη σε ορισμένες περιπτώσεις για να εξουδετερώσει τις φυσικές ανισότητες, δεν έχει καμιά υποχρέωση να λάβει μέτρα που να αποσκοπούν στην εξάλειψη των διαφορετικών καταστάσεων σαν αυτές που αντιμετωπίζει το εθνικό δικαστήριο.

- 22 Επομένως, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι μια εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει την καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως μέτρο δυσανάλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, λόγω του ότι η εν λόγω απαγόρευση δεν είναι πολύ αποτελεσματική, αν ληφθεί υπόψη η ύπαρξη φυσικών ζωνών λήψεως, ούτε ως θεσπίζουσα απαγορευόμενη από τη Συνθήκη διάκριση εις βάρος των ξένων σταθμών εκπομπής, λόγω του ότι η γεωγραφική τους θέση δεν τους επιτρέπει να μεταδίδουν τις εκπομπές παρά μόνο εντός της φυσικής ζώνης λήψεως.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1979, το tribunal correctionnel της Λιέγης, αποφαινεται:

- 1) Τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν απαγορεύουν εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει την καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων και την προβολή διαφημιστικών μηνυμάτων από την τηλεόραση, εάν η ρύθμιση αυτή εφαρμόζεται χωρίς διακρίσεις όσον αφορά την προέλευση των μηνυμάτων αυτών, από το εσωτερικό ή το εξωτερικό, ή την ιθαγένεια του παρέχοντος την υπηρεσία αυτή ή τον τόπο εγκαταστάσεώς του.
- 2) Μια εθνική ρύθμιση που δεν επιτρέπει την καλωδιακή τηλεοπτική μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως μέτρο δυσανάλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, λόγω του ότι η εν λόγω απαγόρευση δεν είναι πολύ αποτελεσματική, αν ληφθεί υπόψη η ύπαρξη φυσικών ζωνών λήψεως, ούτε ως θεσπίζουσα απαγορευόμενη από τη Συνθήκη διάκριση εις βάρος των ξένων σταθμών εκπομπής, λόγω του ότι η γεωγραφική τους θέση δεν τους επιτρέπει να μεταδίδουν τις εκπομπές τους παρά μόνον εντός της φυσικής ζώνης λήψεως.

Kutscher

O'Keefe

Touffait

Mertens de Wilmars

Pescatore

Mackenzie Stuart

Bosco

Koopmans

Due

PROCUREUR DU ROI KATA DEBAUVE κ.λπ.

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Μαρτίου 1980.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
H. Kutscher